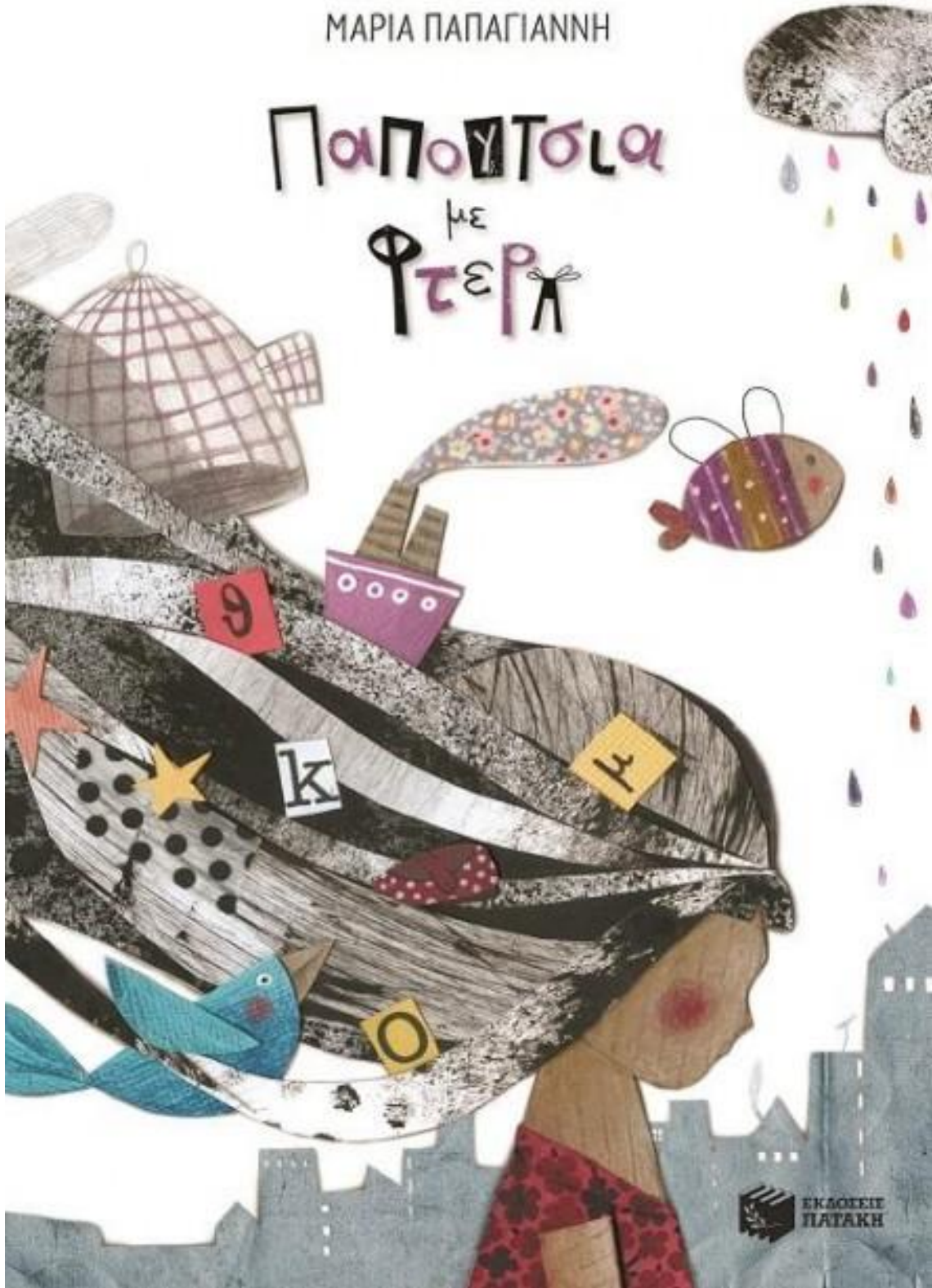

ΜΑΡΙΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ

Παπούτσια

Με
Φτερά

Ο βασικός άξονας στον κόσμο του Βυθού είναι η επανάσταση για έναν καλύτερο κόσμο. Για να το πετύχουμε αυτό, θα πρέπει να κάνουμε μια «εσωτερική επανάσταση», να κοιτάξουμε μέσα μας. Στον κόσμο του Βυθού ζουν άνθρωποι που πολεμούν για έναν πιο δίκαιο κόσμο, όπου θα μιλιούνται όλες οι γλώσσες των ανθρώπων. Η γλώσσα δεν είναι μόνο λόγια αλλά και συναισθήματα. Μαζί με κάθε γλώσσα που χάνεται, χάνεται και ένας πολιτισμός. Χάνονται δηλαδή τα παραμύθια, τα όνειρα, τα τραγούδια, τα ήθη και τα έθιμα. Η γλώσσα είναι χωρίς αμφιβολία το πρώτο εργαλείο στη ζωή των ανθρώπων, ο άνθρωπος μιλάει, γιατί ακούει, εκφράζει ιδέες, συναισθήματα και αξίες. Κάθε φορά που πεθαίνει μία γλώσσα, πεθαίνει και ένα κομμάτι της ανθρωπότητας.

Η δραπέτευση της Ρόζας στον φανταστικό κόσμο πραγματοποιείται μέσα από ένα σπιρτόκουτο, δηλαδή ένα καθημερινό αντικείμενο, το οποίο, όμως, συνδέεται άμεσα με τη φωτιά και η οποία με τη σειρά της συνδέεται με την πρόοδο και τον πολιτισμό του ανθρώπου. Θα μπορούσαμε, ίσως, να πούμε ότι για να φτιάξουμε αυτό τον ουτοπικό κόσμο, εκτός από την αυτογνωσία που πρέπει ο καθένας μας ξεχωριστά να κατακτήσει, κρίνεται αναγκαίο και οι πνευματικοί άνθρωποι να ανάψουν τη σπίθας αφύπνισης και να βοηθήσουν στην κατάκτηση του ονείρου, χωρίς αποκλεισμούς και διακρίσεις.

Β) Πώς αντιλαμβάνεσαι τον τίτλο του βιβλίου; Εσύ φοράς κάπου-κάπου «παπούτσια με φτερά»; Κι όταν τα φοράς... πού σε ταξιδεύουν;

«Η καθημερινότητα για τον περισσότερο κόσμο είναι μια δυστυχία». Ο αγώνας για την καθημερινή επιβίωση είναι δύσκολος. Όμως, «αν κάποιος έχει φαντασία, μπορεί να φαντάζεται έναν καλύτερο κόσμο, κλείνει τα μάτια του και βλέπει αυτό που ποθεί». Έτσι, η Ρόζα στον ουτοπικό της κόσμο,

φορούσε τα παπούτσια με φτερά και έτρεχε, χωρίς να αισθάνεται το βάρος του ποδιού της.

Πολλές φορές έχουμε ανάγκη να δραπετεύσουμε από την πραγματικότητα. Γι' αυτό πρέπει να φορέσουμε τα δικά μας παπούτσια με φτερά, αυτά που μας ταιριάζουν απόλυτα, να κλείσουμε τα μάτια, να δούμε τα όνειρά μας και να αφήσουμε την ψυχή μας να μας ταξιδέψει. Τα όνειρα είναι για να πραγματοποιούνται, μόνο έτσι θα ευχαριστήσουμε την καρδιά μας. «Ακόμα και αν δε μπορέσεις, αξίζει τον κόπο να προσπαθήσεις, να προσπαθήσεις να κάνεις κάτι που ονειρεύεσαι».

Εγώ, όταν φοράω τα δικά μου παπούτσια με φτερά, μπαίνω στο σπιρτόκουτό μου και ονειρεύομαι τον εαυτό μου να παίζω πιάνο σε μεγάλες διεθνείς ορχήστρες!!!

«Από 'να τίποτα γίνεται ο Παράδεισος», Οδυσσέας Ελύτης.

